

noget med deltid; det handler om meget mere. Det handler om at stække lønmodtagernes mulighed for at have en tillidsmand, der har nogen som helst mulighed for at følge med i, hvad der foregår på arbejdspladsen. Det er det, som er ideen med lovforslaget, selvfølgelig kun i sin begyndende fase, men der kan jo komme mere efter det.

Man kan sige, at det ændringsforslag, vi behandler nu, sådan set er meget lidt interessant. Sagen er jo, at ændringsforslaget kun har en mikroskopisk betydning i praksis, og mest af alt er det efter Enhedslistens opfattelse et tegn på, at ministeren er ved at løbe tør for selvtilid og ikke længere tror på sine egne svar til Arbejdsmarkedsudvalget. I svaret på spørgsmål 234 konstaterede ministeren, og jeg citerer:

»Lovforslaget er ikke til hinder for, at lønmodtageren kan inddrage sin tillidsrepræsentant i en forhandling med arbejdsgiveren om deltid. Det har jeg svaret på skriftlige spørgsmål fra Arbejdsmarkedsudvalget, nævnt det i samråd i Arbejdsmarkedsudvalget i sidste uge og i en pressemeddelelse, og jeg har senest sagt det under anden behandling af forslaget.«

Når ministeren alligevel føler sig foranlediget til at stille et ændringsforslag, som går ud på, at lønmodtageren har ret til at tage tillidsmanden eller en anden rådgiver med sig til forhandlingerne om deltid, må det jo være, fordi forhandlingerne om forslaget rent faktisk har sæt tvivl hos ministeren om det holdbare i ministerens svar. På anden måde kan jeg ikke forstå det, og derfor bliver jeg nødt til i forlængelse af det at stille spørgsmålet: Hvilke andre garantier for lønmodtagernes rettigheder, som ministeren har givet under førstebehandlingen og andenbehandling, kan der sås tvivl om?

Her vil jeg især hæfte mig ved kernepunktet i den kritik, der er kommet fra arbejdspladser over hele landet, om arbejdsgivernes mulighed for at presse den enkelte ansatte på deltid. På det punkt er der stadig masser af tvivl, men det har ikke fået ministeren til at stille et ændringsforslag, som garanterer mod et pres fra arbejdsgiveren, og det er jo heller ikke så underligt. Den eneste garanti, der kan gives, er nemlig at tage forslaget fuldstændig af bordet. Sagen er, at den enkelte lønmodtagers eneste garanti mod tvungen deltid fra arbejdsgiverens side er overenskomstens forsvær af lønmodtagernes rettigheder, når det handler om arbejdstidens længde og dens tilrettelæggelse. Det vender vi med garanti

tilbage til under behandlingen af det samlede forslag.

Til det ændringsforslag, ministeren faktisk har stillet, vil jeg i øvrigt også bemærke, hvad der ikke står, fordi det dels understreger, hvor begrænset det er, og dels hvor langt væk fra virkeligheden hele tankegangen i deltidlovforslaget er. Der står ikke noget om, at det er en overenskomstsikret ret, at lønmodtagernes tillidsmand eller afdelingsrepræsentant skal deltage i alle samtaler eller alle aftaler om deltid.

I det åbne samråd i tirsdags gik ministeren så langt som til at sige, at det vil være i strid med loven, hvis man på et overenskomstråde indgår en aftale om, at tillidsrepræsentanten altid skal være med, også selv om det betyder, at tillidsmanden ikke kan blande sig i beslutningen om deltid eller ej. Men af den debat, vi har haft for et øjeblik siden, kan jeg forstå, at ministeren ikke er helt så skråsikker længere og ikke vil sige det helt så klart heroppefra.

Kl. 11.25

Men det svar, vi foreløbig har fået, er alligevel tankevækkende, for hvad betyder det? Jo, det betyder, at der ikke er nogen mulighed for sanktioner over for arbejdsgivere, der kalder den enkelte ansatte til en samtale om deltid uden at sørge for, at tillidsmanden er med, og det er faktisk en vigtig pointe, hvis man ellers har kendskab til dagligdagen på en arbejdsplads.

Lad mig prøve at beskrive situationen i lidt brede vendinger. Når værkføreren, mesteren eller kontorchefen i en situation, hvor man måske har lidt for få ordre og lidt for mange folk, kommer forbi Claus' eller Bents eller Vivis arbejdsplads og siger: Kom lige over på mit kontor om 10 minutter – ja, så er det sjældent, at tillidsrepræsentanten er lige ved hånden, men selvfølgelig stiller man alligevel på kontoret, når mester kalder.

Men så fanger bordet. Claus og Bent og Vivi sidder som den svage part over for mester, der sikkert har utrolig mange gode grunde til, at det er fornuftigt at blive enige om, at man går på deltid, og Vivi og Bent og Claus har under ingen omstændigheder lyst til at være dem, der rager uklar med mester i en situation, hvor fyringer venter forude. Det er endda kun den pæne version af historien. Den grimme arbejdsgiverrepræsentant spekulerer i at lave aftaler på de dage, hvor tillidsrepræsentanten er syg eller på kursus eller af andre grunde er væk.

Alt i alt må jeg derfor sige, at dette ændringsforslag ikke har nogen reel betydning for det